

За інтелектуальні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 13 (427)

П'ЯТНИЦЯ, 5 квітня 1991 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

☆ КОЛДОВОІР
— ФОРМАЛЬ-
НІСТЬ, ЧИ ДІЮ-
ВИЙ МЕХАНІЗМ
ВИКОНАННЯ ВЗА-
ЄМОЗОВ'ЯЗАНЬ
АДМІНІСТРАЦІЇ І
КОЛЕКТИВУ?

☆ ВСІ ЗУСИЛЯ
НА ПОЛІПШЕННЯ

ФІНАНСОВОГО СТА-
НУ, ОРГАНІЗАЦІЮ
УПРАВЛІНСЬКІХ І
СТРУКТУР, ПІДВИ-
ЩЕННЯ КОНКУРЕН-
ТОСПРОМОЖНОСТІ
НАШОЇ ПРОДУКЦІЇ?

☆ КІМНАТИ ГІ-
ГІЄНИ ЖІНОК. СКІ-
ЛЬКИ МОЖНА БЕЗ-
ПІДНО ПРО ЦЕ ГО-
ВОРИТИ?

☆ Пропозиції до
проекту договору не
поступають з під-
розділів. Тому про-
фком відмовився від
їх збирання і сам
підготував проект.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!
Вважаю, вам відомо, що в
нашому інституті створений
художній музей ВПІ, від-
криття якого відбулося 28
грудня 1990 р.

Сподіваюся, багатьом ба-
жаючим вдалося познайоми-
тися з живописом, що зна-
ходиться у власній колекції
інституту. Придбання цих ху-
дожніх творів стало першим
реальним кроком на шляху
відродження українського
мистецтва, збереження його
для нащадків.

Впевнена, відвідувачі на-
шого музею були щирими і
відвертими, коли в книзі від-
гуків записали:

«От имени всех идущих по
пути духовности к достиже-
нию Добра, Истины и Кра-
соты благодарим за благие
начинания в возрождении ду-
ховности края...» «С неожи-
данной радостью окупились
в мир прекрасного, в мир
живописи... После посещения
подобных выставок становит-
ся милосерднее, добрее».

Переконана, такий музей
в інституті потрібен.

Для чого існують художні
музеї? Певне, для того, щоб
зберігати в них скарби на-
шої духовності, мистецтва
творчого натхнення, різно-
манітності і унікальності люд-
ського світосприймання. Са-
ме тут ми маємо змогу пе-
реконатися, що добро, краса,

ДЕ ПРИЧАЇЛАСЬ НАША ДУХОВНІСТЬ

щирість, людяність іс-
нують не тільки в межах іде-
ального, бажаного. Все це
приховано в кожному з нас.
Можливо, дехто з гірко-
тою посміхнеться: «Прихо-
вано?». Занадто глибоко, на-
жаль!».

Але я вдвляюсь в об-
личчя тих, хто приходить
до нашого художнього му-
зею. Вони поступово звіль-
нюються від втоми, засто-
птаності, напруги і крізь
буденну одноманітність за-
гального виразу проступає
світло особистої неповтор-
ності, своєрідності і краси.

Мистецтво, яке здебільшо-
го само потребує реставра-
ції, спроможне стати непе-
ревершим реставратором
нашої людяності і духов-
ності.

Та мистецтво не може іс-
нувати поза нашими очима,
думками, відчуттями. Воно
гине в порожніх залах і
галереях, на книжкових по-
лицях, з яких не беруть
книжок, в театрах і на кон-
цертах, на які у нас не ви-

стає часу. Ми, що приз-
вичайні мислити «глобаль-
но» і «взагалі», інколи за-
буваємо, що велике почи-
нається з малого. Відрод-
ження культури починаєть-
ся з нашої уваги до мис-
тецтва, з нашої зацікавле-
ності в ньому, з нашого
бажання знаходити для
нього час навіть і тоді,
коли його обмаль.

Співробітники кафедри
культури (ІІТК) вдячні всім
тим, хто не минає нашого
музею. Ми шанобливо і з
великою подякою приймає-
мо ваші побажання, реко-
мендації, зауваження. Двері
нашого музею відкриті ко-
жен день (окрім суботи і
неділі) з 10 до 17 години.

В нашому музеї, окрім
живопису, який є власні-
стю інституту, експонуються
художні твори з фондів
Вінницького художнього му-
зею, з фондів художньої
фірми «Світ мистецтва», з
приватних колекцій, тощо.

(Закінчення на 2-й ст.)

Чи не досить нам гіркого досвіду?

Минулого року колекти-
ви вузів отримали право
укладати колективні догово-
ри між адміністрацією та
профспілковими організа-
ціями. Нинішнього року
підготовлено проект такого
договору і в нашому інсти-
туті.

Певна річ, складне ста-
новище країни не обійшло
сторону і нас — нинішні
фінансові труднощі і від-
сутність гарантій на май-
бутнє ускладнили роботу над
договором, змусили деякі
додаткові пільги для пра-
цівників тільки декларувати
і закладати механізми їх
реалізації за умови фінан-
сових можливостей в май-
бутньому. Проте основна
ідея колективного договору
— створення умов для ефек-
тивної співпраці всіх чле-
нів колективу та максима-
льно повне використання
можливостей для покращення
матеріального станови-
ща, умов роботи та від-
починку, духовного розви-
тку працівників та їхніх сі-
мей, сподіваємось, все-та-
ки реалізована.

Договір готувався на ос-
нові аналізу ситуації в
колективі, узагальнення про-
позицій профбіора і проф-
груп, що надійшли до проф-
кому минулого року в ході
підготовки договору. До
нього увійшли питання,
що є найбільш актуальними
і гострими, з реалізацією
яких в колективі склалися
певні труднощі. У виробни-
чій галузі, це, безумовно,
питання підвищення конку-
рентоспроможності нашої
продукції, поліпшення фінан-
сового стану, в першу чер-
гу за рахунок недопущення
недоцільних витрат по-
всюдне впровадження ре-
жиму економії. Особлива
увага приділяється оптимі-
зації управлінських струк-
тур, розвитку демократії та
гласності в управлінні, за-
лученню до нього всіх пра-
цюючих.

Багато уваги приділено
питанням зарплати, кадрів.
Наголос робиться на ви-
користання всіх можли-
востей для обґрунтованого
повсюдного підвищення зар-
плати та інших виплат, вста-
новленню ефективного гро-
мадського контролю в цій
галузі. Питання збереження
робочих місць в інституті,
економічного та юридично-
го наванчання, професійної

підготовки та перепідгото-
вки кадрів з позицій враху-
вання змін в кон'юктурі
зайнятості на сьогодні дуже
гострі і в договорі запро-
поновані заходи по їх ви-
рішенню.

Висвітлюються тут та-
кож питання охорони праці,
поліпшення житлово-побу-
тових умов, культурно-ви-
ховної, оздоровчої роботи
та інші, найактуальніші для
нас. Перераховувати їх не-
ма потреби, проект догово-
ру направлено в кожен під-
розділ. Скажемо лиш, що
заходи по кожному напрям-
ку роботи сплановані з по-
зицій системності, об'єд-
нання зусиль і можливос-
тей, в т. ч. фінансових, ад-
міністрації і профспілок.
При цьому, як правило,
пропонуються і заходи по об-
говоренню потрібних орга-
нізаційних структур, при-
чому, за рахунок уже існую-
чих, що не завжди відпо-
відають сучасним потребам.

Звичайно, говорити про
договір, як панацею від на-
ших бід, не можна. Треба
прямо сказати, що деякі
найважливіші проблеми ви-
рішені на рівні декларатив-
ності, конкретного механі-
зму не запропоновано. На-
приклад, проблема забезпе-
чення конкурентоспромож-
ності науково-технічної про-
дукції в договорі вирішена
саме так поверхово. Тому
пропозиції по доповненню
договору будуть дуже слуш-
ні.

Проект обговорювався в
відділах АУП, направлений
на подальший розгляд в
усі підрозділи інституту. Ду-
же не хочеться, аби це об-
говорення пройшло, як ра-
ніше. Не треба сподіватись,
що наші проблеми вирі-
шить хтось вгорі або якась
окрема група керівників чи
ентузіастів. Якщо знову бу-
дуть пропозиції на рівні об-
ладнання додаткової ква-
тирки, то діла не буде. Хі-
ба нема людей, котрі бачать
механізми розв'язання на-
ших проблем?

Є! Але не завжди маєть-
ся бажання організувати в
своєму колективі зацікав-
лене обговорення докумен-
тів з боку профактивістів та
керівників.

Особливу увагу, безу-
мовно, треба звернути на
механізми реалізації та кон-
тролю. В договорі є пита-
ння, що наочно ілюструють

слабкість саме цих меха-
нізмів. Приміром, уже кі-
лька років підряд приймає-
ться рішення обладнати
кімнати гігієни для жінок,
але в колективному догово-
рі воно фігурує знову. Тож,
при обговоренні треба звер-
нути увагу на те, щоб не
доводилось окремі пункти
переписувати з року в рік.

Колдоговір повинен стати
законом для адміністрації.
Втім, на стадії попереднього
обговорення більшість
керівників відділів АУП зай-
няла конструктивну пози-
цію, шукала шляхів поліп-
шення ситуації в інститу-
ті, а не способів узяти на
себе якнайменше турбот.
Але вважати проблему ви-
рішеною, мабуть, рано. Кон-
троль за виконанням догово-
ру і діяльністю адміні-
страції на всіх рівнях —
проблема непроста і в до-
говорі, можливо, її треба
проробити детальніше.

Нам, звичайно, ще далеко
до тієї відповідальності в
питаннях підготовки й ре-
алізації колективної угоди,
яка існує в країнах рин-
кової економіки, але ми
теж ідемо до ринку і опа-
нувати його механізми
потрібно, в тому числі й та-
кий важливий регулятор
взаємовідносин між адміні-
страцією і колективом, як
колективний договір.

Проблема це гостра, тим
більше, що колдоговір поки-
що не сприймається, як ре-
гулятор взаємостосунків між
двома сторонами. Тому й
ставлення до його складан-
ня не завжди на рівні пов-
ної серйозності. Минулого
року, наприклад з жодного
відділу АУП не надійшло жо-
дної пропозиції, а з пере-
важної більшості підроз-
ділів вони були на рівні уже
згадуваної квартирки. Саме
тому профком цього разу
відмовився від збирання
пропозицій, а сам підготу-
вав проект і направив його
на обговорення. Гадаємо,
що це в душі часу. Колек-
тив мусить сам вирішувати
більшість питань, а якщо
він цього не робить, то,
об'єктивно, підтримує об-
ридли всім командно-ад-
міністративну систему. Чи
не досить нам цього гірко-
го досвіду?

В. КОВАЛЬЧУК,
заступник голови проф-
кому.

КЛАС ДЛЯ ВСІХ

На учбових місцях цього класу, що працює
на кафедрі іноземних мов, можна побачити не
тільки студентів, а й викладачів, наукових пра-
цівників, службовців інституту. Це й зрозуміло,
адже в наш час людини, особливо ділової, твор-
чої, яка шукає контактів з зарубіжними колега-
ми, важко обійтись без знання хоча б однієї
іноземної мови. А лінгфонний набір якраз і
призначений для цього.

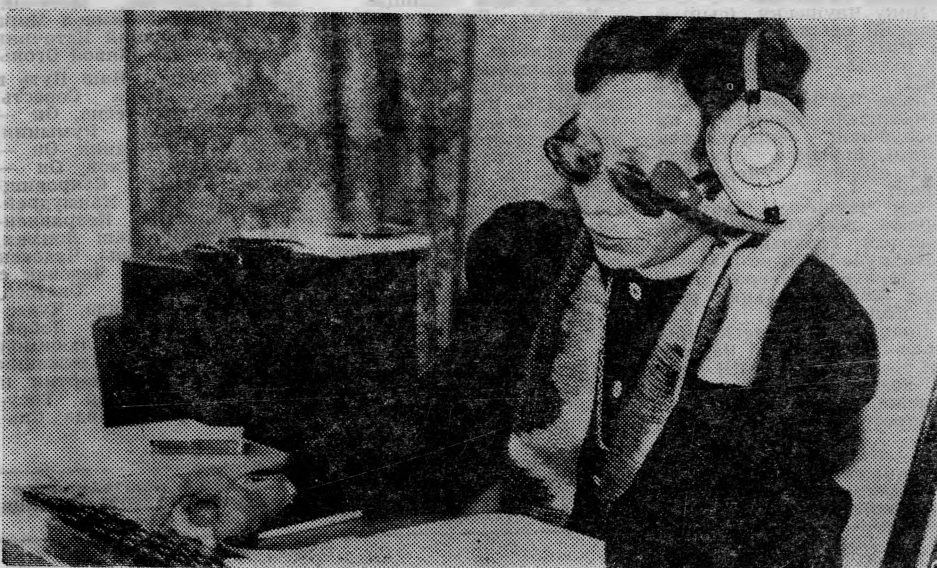
Ще на початку нинішнього навчального року
за допомогою спеціалістів з Чехословаччини вда-
лось обладнати такий набір, оснащений спе-
ціальною радіоапаратурою, пультом управління.
Встановлено зручні радіофіоновані набіри, учнів-
ські місця. П'ятнадцять студентів, інших відві-
дувачів можуть одночасно пройти прискорений
курс вивчення англійської, французької або ні-
мецької мов. За допомогою системи управління
курс викладач має можливість задавати слухачам
програму групових занять, вдаватися до індиві-
дуального (викладач-студент) варіанту. В залеж-
ності від рівня підготовки слухачів практикують-
ся парні і самостійні форми занять.

Лінгфонний набір стає дедалі популярнішим
і серед представників керівного складу інсти-
туту, які часто виїжджають в зарубіжні відряд-
ження.

І. НОВІНСЬКИЙ.

На знімках: під час занять в лінгфонному
кабінеті. За робочим столом, пультом управлі-
ння старший викладач кафедри іноземних мов
Лариса Яківна Тараканова.

Фото С. Лісового.

ДЕ ПРИЧАЇ ЛАСЬ НАША ДУХОВНІСТЬ

Початок на 1-й стор.

Перша тематична експозиція нашого музею «Малярство XIX—XX ст. на Поділлі» познайомила відвідувачів з етюдами та пейзажами В. Ф. Коренева, який є засновником Вінницького художнього музею, з живописом Драка, Х. Холодного, О. С. Леонової, що складає сторінки історії українського мистецтва.

Нині в нашому музеї завершується тематична експозиція «Народна Подільська ікона XVIII—XX ст.». Вперше Подільська народна ікона знайшла свого глядача в лютому 1990 року на виставці, яка була відкрита в художньому салоні м. Вінниці. Автором виставки і експозиції, яку ще можна побачити в нашому музеї, є живописець, голова художньої фірми «Світ мистецтва» Леонід Миколайович Дідур. Ідея створення такої виставки виникла у нього 15 років тому. «З'явилася величезна бажання, — розповідає Леонід Миколайович, — не тільки захистити і зберегти ці неповторні перлини народної творчості, але й показати їх людям, щоб вони зрозуміли, що наша Подільська ікона — це невід'ємна частина нашої історії, нашої культури. Всі ці ікони приходили з різних місць, з різних регіонів, з під руїн старих будівель. Здебільшого ікони залишалися бездоглядними і найчастіше гинули. Подільська ікона менш за все була культовим мистецтвом. Це живопис який створює люде заміснитись над тим «Хто ми є?», «Які ми?», «Як ми ставилися до наших предків?». Ми повинні зберегти все з того творчого набутку, що залишився нам у спадок. Не маючи змоги їх відреставрувати, бодай їм стало розуму і сил віднайти їх і законсервувати».

Кожен день я заходжу до зали, де знаходяться подільські ікони, наше коріння, наша таємниця, наш біль. Але вони не докоряють нам. Вони мовчать. Мовчать тому, що не знаємо їх мови, тому, що навіть не намагаємось збагнути те, що приховано в цих досить наївних сюжетах, в спокійних, добрих і навіть усміхених обличчях святих. Поряд з ними розумієш силу і владу духу над тілом; поряд з ними прозирає поступово вічне в тимчасовому, в зримому — незриме, в тлінному —

нетлінне. В нашому сьогоденні ікона сприймається, як протипага, вкрай необхідна тоді, коли спустошується до дна нісенітна сутність буття і нестерпна мука нашого життя.

Потемнілі, понівечені, скалічені вони, на диво, ще живі. Живим в них є незламний потяг до творчості, самопрояву; бешкетна непокоря будь-якому канону чи стандарту, нетерпіння серця та невмируща надія.

Вони потребують нашої допомоги! Їх треба знаходити, відкривати, оберігати. Вони не заслуговують нашої байдужості. Зневага до них обертається зневагою до народної самодіяльної творчості, а врешті-решт зневагою і до нашого майбутнього.

Після завершення експозиції Подільської ікони ми плануємо, друзі, познайомити вас з творчістю Федора Коновалюка, 100-річчя з дня народження якого ми відзначали в минулому році. Прекрасний український художник Федір Зотикович Коновалюк належить, на жаль, до тих митців, які набувають справжньої слави лише після того, коли вже пішли з життя. Ф. З. Коновалюк один з тих, хто зв'язав в своїй творчості дві епохи — дожовтневу і сучасну, продовжив традиції українського реалістичного мистецтва кінця XIX — початку XX століття. Його твори перегукуються з полотнами таких видатних українських живописців, як Сергій Васильківський, Сергій Світославський, Іван Похитонов, Петро Левченко та інші.

Пейзажі, які виконав Федір Зотикович за свій довгий творчий шлях (а прожив він дев'яносто чотирьох років), відзначаються великою майстерністю виконання, лризмом, тонкою колірною гамою.

Сподіваємось, ви ще не раз завітаєте до нашого музею. Ми бажемо кожному з вас радість у відкритті нового і несподіваного, творчого пошуку і нескінченних зустрічей в світі мистецтва.

Де причаїлась наша духовність? В нас самих. Так відкріймо ж її назустріч один одному.

Т. БУАЛЬСЬКА,
завідуюча кафедрою історії та теорії культури, директор культурно-художнього центру інституту.

На союзному рівні

Багато кафедр ВПІ своїми науковими розробками, методикою підготовки фахівців все більше привертають увагу спеціалістів різних галузей виробництва і знань. Недарма останнім часом саме наш інститут обирається місцем проведення семінарів, конференцій, нарад з важливих питань, причому на високому рівні. Ось і наприкінці березня на базі кафедри обчислювальної техніки відбувся все-союзний семінар по спеціальності 2201 «Обчислювальні машини, системи, комплекси та мережі», проведений під егідою Все-союзної методичної ради при Московському Державному технічному університеті імені Баумана.

Провідні викладачі, фахівці і наукові працівники в галузі обчислювальної техніки міст Росії, України, Прибалтики, Молдови, Середньої Азії обговорювали питання викладання курсу схемотехніки ЕОМ, ділилися досвідом організації учбового процесу.

В роботі семінару взяли участь викладачі кафедр обчислювальної техніки, прикладної математики та обчислювальних систем. З цікавими повідомленнями і доповідями виступили декан ФОТ О. М. Мельников, завідувач кафедри О. А. Азаров, професор О. П. Стахов та інші.

ДОСВІД ПОМІЧЕНО

У нашому інституті здійснюється багато заходів по гуманізації та гуманітаризації підготовки фахівців. Про цю роботу у ВПІ докладно розповідає брошура, що вийшла друком у Мінвузі УРСР.

ВЕСНА ІДЕ,
ВЕСНА КЛИЧЕ

дежи, Основатель Государства и Истории, Прославленный Отец Отечества, Нежный Поцелуй Родной Земли, Провидец Будущего, Наш Мировой Бог, Титан из Титанов, Сын Солнца, Наша Полярная Звезда, Маяк, Навысшая Мечта, Священный Дуб Славы Румынии, Вершина, на Страже Государства, Могучий, как Карпаты, Символ Мира и Света, Вьющийся Источник Чистой Воды, Живой Огонь, Князь Грации, Наш Путь в Будущее, Наша Совесть, Наша Теплая Весна, Он — Сама История Румынии, Он и есть Румыния, Он — Мед Наших Слов, Он — Наша Судьба, Сокровищница Мудрости, Намудрейший Кормчий, Несравненный Стратег, Наш Лидер, Дарующий Законы, Человек — Боевой Стяг, Человек с Нравственностью Святого, Человек — Легенда, Чудесное Воплощение Добра, Часовой Святой Любимый Родины, Первый Труженик Страны, Сердце Партии и Народа, Архитектор Государства, Сама Правда, Спаситель.

Лише з книг можу уявити, які вони були наші далекі предки. Мабуть різнилися від диких тварин тільки будовою тіла і розмірами, а більшість інших ознак співпадали: способи добування їжі, почуття страху, гніву, ситості, статевого потягу, агресивності. Потім в ході еволюційного розвитку людина стала людиною і ціну їй визначали вже не міцність зубів і нігтів, а такі риси, як розум, культурність, порядність, благородство — всього і не перелічиш.

На світ з'явилися Архімед і Ньютон, Моцарт і Чайковський, Пушкін і Толстой, Левітан і Пікассо. Уявляю собі, як танцював,

місті, яке у десять разів виросло, ніде послухати не тільки опери, а й концерту симфонічної музики. Натомість вінницьке радіо наповнює ефір давно набридлими «шедеврами»: «Мои года — мое богатство», «Дорогие мои старики» та іншими подібними.

Це — прекрасно, що рідні і знайомі прагнуть привітати іменинників, але скажіть, чому повинен я день-у-день слухати: «мы еще повоюем», або «дайте я вас поцелую»...?

Можуть мені заперечити: «не подобається — вимикай радіо». Але ж тоді доведеться вимикати і телевізор, не ходити в кіно, на виставки, в театр. То чи не

Мимоволі задумаєшся

«ТОДІ ЛЮДИНА СТАНЕ КРАЩОЮ, КОЛИ ВИ ПОКАЖЕТЕ ЇЙ, ЯКА ВОНА Є» (А. ЧЕХОВ).

Потрібні далекі острови

зачарований своїм геніальним Йоганом Штраусом, увесь музикальний Відень, або співав і веселився світ, дякуючи оперетам Імре Кальмана.

Можливо, помиляюсь, але гадаю, що саме ті кілька століть-століть придворних балів, поетичних четвергів і театральних рев'ю, обов'язкового джентльменства і вперше винайденого велосипеда чи синемаатографа були піком культури і щастя роду людського.

А що ж нинішнє століття? Хай вчені аналізують, сперечаються на симпозиумах і колоквиумах, пишуть дослідження на цю тему, я ж тільки пошлюсь на зовнішні ознаки, на жаль, не поступального руху вперед, а навпаки, сповзання до первісного стану, до дикості.

Ще кілька десятиків років тому, дивлячись кінохроніку, слухаючи розповіді мандрівників, ми вражалися дивними племенами Африки чи Азії, їх звичаями, їх ритуальними танцями, коли напівголі, розмальовані чорною і жовтою, трясучись усім тілом і видаючи страхотливі звуки, кружляли навколо вогнища, приносили в жертву собі подібних. Подивись на нинішні ансамблі рок-музики, так звані, ритмічні танці, де важко розрізнити чоловіків від жінок — усі напівголі або й голі зовсім, до страхіття збуджені, з перекошеними обличчями, спустошені... Як усе це нагадує диких. Запропонуй цій масі замість громоподібного року чи іншого конвульсивного танцю мелодію «Віденського лісу» чи замряне танго — і вони рознесуть все довкола.

Нічого вже говорити про класичну, оперну музику, яку ще на початку нинішнього століття із задоволенням слухали старі і малі. Маленька Вінниця з 35—40 тисячами населення мала свій оперний театр, який завжди був переповнений. Нині в нашому обласному

краще, щоб радіокомітет продавав не ефірний час, а записи поздоровлень і замовлених пісень, і нехай пошта доставляє їх іменинникам. Гадаю, у кожного тепер є магнітофон чи програвач, щоб у колі сім'ї прослухати їх.

Ясна річ, у цій справі правлять бач з одного боку комерція, тобто, інтереси телерадіокомітету, а з другого — смаки, прямо скажемо, не такі вже й вибагливі. Не пам'ятаю, щоб хоч раз прозвучали твори Моцарта, Римського-Корсакова, чи навіть Шостаковича, наче це музика з іншої цивілізації, незрозуміла і чужа нам.

Так само в розряд іпопланетного все більше переходять правила хорошего тона, чистота спілкування (щоб без грубощів і нецензурщини), чистість і гречність. А ці риси в сумі складають рівень культури, відрізняють нас від дикунів.

В чому ж усе-таки ми відірвалися від них? В наші, техніці? Так, у екваторіально-африканському древному племені Топалопла не було кінотеатрів, телебачення, комп'ютерів, його жінки не носили колготок, а чоловіки не ганялись за модними краватками чи електронними годинниками. Зате ніхто з них не ходив зигзагами від дерева до дерева, виваляний в калюжі, як свиня. Він ревно займався тою справою, яку мав виконувати в своєму племені. Неосвічений, темний пращур не кричав «еврика!», винайшовши телефон чи аероплан, зате не руйнував ті речі, які створювали його родичі. А в наш час якийсь отрок, зодягнений в наймодніші «варьонки», може без усякого жалю обрізати таксофон загального користування, розібрати паркову лавку, запаскудити кабину ліфта.

У трамваї № 220 чехословацького виробництва на чисто вифарбованій металевій обшивці чиясь рука

надряпала: «Кіля, Карась, Філя». Якось дура абракадабра, але з якою старанністю той горе-писак зіпсував цінний плід роботи багатьох майстрів.

Інший його послідовник за допомогою паяльної лампи випалив на дверцях «Ікаруса» «Ку-ку». Як бачите, безкультура стало так би мовити, на індустріальній рейки так само, як методи хуліганства, рекету, пограбування та інших злочинів. Думається, що найтемніші предки не доходили до такого стану, як це трапляється з нашими сучасниками-любителями «зеленого змія», Алкоголізм, наркоманія — найбільше зло останніх століть, яке врешті решт може погубити рід людський. Якщо краса, кажуть, врятує світ, то це лише знищить і красу і світ.

На одному з підприємств, де у виробничому процесі використовується спирт, троє друзів-п'яничок так нализалися, що втративши контроль над своїми діями, підпалили комірчину, в якій «бенкетували». Спалахнули бутелі, обладнання, весь цех, завод...

А теплоходи, які врізаються один в одного, поїзди, які сходять з рейок, літаки, що вибухають в повітрі — хіба це не «плоди» хмільного божевілля?

Ученим висловлено думку, що кілька сот п'яниць, якщо їм дати волю, здатні завдати людству шкоду не меншу, ніж атомний вибух в Нагасакі.

Що ж робити, аби врятувати нинішню цивілізацію від багатолікого, тупоголового хама, який щодня, щогодини нахабнішає, збілюється в розмірах і відосконалюється у формах і методах своєї руйнівної дії?

«Гнилі дерева вирубують для того, щоб зберігся здоровий ліс» — сказав письменник Костянтин Федін. З ним не можна не погодитись. З людьми, які втрачають смак прекрасного, з танцювальними трясинами, любителями обсмиканих штанів можна змирнитись, все людство на свій манір вони не перероблять, та й мода міняється. А ось невірних п'яниць і наркоманів, професіональних вбивць, грабіжників, інших небезпечних злочинців треба відокремити від суспільства. Досить експлуатувати гуманність на шкоду самого життя на землі!

Автору цих рядків довелося почути легенду про фантастичну країну Юкона. Якщо виростав морально зіпсований суб'єкт, що перетворювався в «лідера» хмільної компанії, організатора злополучних «триок» чи «п'ятірок», його в цій країні вилучали з суспільства і відправляли на один з безлюдних островів в глибині всесвітнього океану, звідки вороття уже не було.

На тому острові все було: їсти, пити, у тому числі гарячильні напої, засоби вбивства... Не було тільки людей, і цей нещасний гинув. Не від голоду чи холоду, хвороб, чи нападу хижих тварин, а від «інфаркту» психіки. Його життєвий «моторесурс» починав вичерпуватись з того моменту, коли зникала можливість розвивати «на трюх», збиткуватись над іншими, володарювати, крадуватись своєю огидністю, підточувати дерево життя.

Шкода, що у нашій цивілізації нема подібних країн і островів.

М. СУГАК.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК.

Зам. 2202.

Тираж 1500.

ТИТАН ИЗ ТИТАНОВ

КТО КЕМ БЫЛ ДО 22

ДЕКАБРЯ 1989 ГОДА

Николае Чаушеску — Генеральный секретарь РКП, президент страны.
Елена Чаушеску (жена) — член Политбюро ЦК РКП, первый заместитель премьер-министра.

Никита Чаушеску (сын) — первый секретарь комитета РКП в Сибирь, кандидат в члены Политбюро ЦК РКП.

Илие Чаушеску (брат) — заместитель министра национальной обороны, секретарь Высшего политсовета армии, генерал-лейтенант.

Ион Чаушеску (брат) — первый заместитель председателя Госплана.

Андруце-Николае Чаушеску (брат) — генерал-лейтенант МВД, начальник школы МВД.

Полиана Кристеску (бывшая жена Никита Чаушеску) — секретарь ЦК Союза коммунистической молодежи.

Варбу Петреску (брат

Е. Чаушеску) — первый секретарь Бухарестского комитета РКП, председатель исполкома Бухарестского муниципального народного совета, генеральный примарь столицы.

Корнел Буртинке (муж сестры Е. Чаушеску) — председатель совета радио и телевидения.

Этот список далеко не полон. По разным данным, численность родных и близких диктатора в различных звеньях государственного, партийного, военного и хозяйственного аппарата составляла от 40 до более чем 200 человек, а «накопления» семейства в иностранных банках — более 1 млрд. дол.

«СВЯЩЕННЫЙ ДУБ» И «НЕЖНЫЙ ПОЦЕЛУЙ»

Перечень титулов Николае Чаушеску, которые придумывались его придворными подхалимами: Великий Герой, Испытанный Вождь, Отец и Друг Моло-

«За инженерные кадры» — щотинська газета колективу Вінницького політехнічного інституту, обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська 4. Адреса редакції: 286021 Вінниця, Хмельницьке шосе, 95.